

Neděle 20. po sv. Trojici  
1S7,2-17  
30.10.2022

Pozdrav:

Počátek náš a pomoc naše jest ve jménu Hospodina,  
kterýž učinil nebe a zemi,  
který je věčný ve svém věčném milosrdenství  
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Hospodine, utíkám se k tobě, kéž nejsem na věky zahanben;  
pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost!  
Skloň ke mně své ucho, pospěš, vysvobod' mě,  
buď mi skálou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spásu.

Píseň: 724

Čtení: 1Kor11,23-34

Píseň: 260

Kázání: 1S7,2-17

Celých dvacet let Izraelci žijí, jako by schrána Hospodinova nebyla přítomna, jako by se sláva Hospodinova odstěhovala z Izraele. Sice schránu Hospodina Boha jedinečného hlídají levijští kněží, aby nedošlo k znesvěcení. Dvacet let nevíme, co se dělo v Izraeli. Můžeme se domnívat, že na území Izraele zavládl mír pelištejský, který vyžadoval loajalitu k pěti pelištejským městům.

Kdesi na kopci celých dvacet let leží schrána Boží, která symbolizuje Boží přítomnost s Izraelem. Možná, že k ní i lidé přicházejí, možná, že zůstala zapomenuta. Kdesi vzadu v mysli možná lidé vědí o Hospodinu. Avšak; kde je jeho sláva, když nad nimi vládnu jiní? Pro jistotu postavíme ještě baaly, ašarty, bohy prosperity a kreativity. Zbožštíme si manželské štěstí, které symbolizují Aštarta a Baal. To oni nám zajistí stabilitu a mír.

Něco však schází, pro ty, kteří vědí o Bohu. Dvacet let jako by Izrael nevěděl, čím je, komu patří. Jako by Izrael to hrál na všechny strany.

Nevíme, co se stalo, že *tu celý izraelský dům zatoužil po Hospodinu*. Možná ještě slovo n-h-h: přeložit i jinak, a to jako slovo naříkat, bědovat. Potom by celá věta zněla: *a celý Izrael naříkal Hospodinu*.

Co vedlo Izrael k naříkání, k touze po Hospodinu? Co najednou způsobilo, že Izrael bědoval Hospodinu, že se jim zastesklo po Hospodinu? Tedy, jak čteme dále v našem

přečteném textu, Izrael vyléval svá srdce před Hospodinem. Všechnen žal, všechnu frustraci, všechno zklamání, bolesti a tajná zákoutí svého rozbolavělého srdce.

Jisté je, že s neodkladnou naléhavostí nikoli jednotlivce, ale celého národa dochází k rozpoznání: něco není v pořádku. V nepořádku je náš vztah k Hospodinu. V nepořádku je možná vztah církve k Pánu Bohu. Možná, že i náš vztah s Bohem by chtěl nějak narovnat. Možná, že by to chtělo nové probuzení. Někdo se může zeptat: probuzení z čeho?

Dvacet let trvá, než Izraeli dojde, že Hospodin je žárlivě milujícím Bohem, který vedle sebe nestrpí nikoho jiného. Dvacet let trvá Izraeli, než rozpozná, že všechny naděje vkládané do bůžků a pohanských bohů nemůžou splnit lidská očekávání a přání. Dvacet let trvá Izraeli, než si uvědomí, že násilný svět pelištejských bohů, svět prosperity, kreativity není nad nimi vítězem, ale prvenství patří Hospodinu. To Hospodin ve své stálosti a věrnosti je vítězem nad zlem, hříchem i odcizeností.

Boží mlčení se možná stalo tak nesnesitelným, že Izrael touží po komunikaci a společenství s Hospodinem. Jako by lid Boží, Izraelci, církve říkali: chceme opět zažít pravé obcování-společenství s Bohem. Kolikrát v dějinách církve se tato naléhavá touha a bědování opakovalo! Kolikrát v našich osobních dějinách touha po společenství s Bohem a zároveň bědování nad vlastním selháním zazněly v tomto kostele!

Kolikrát v dějinách církve byly odstraněny Aštarty, baalové a všelijaké jiné rádoby spasitelné věci. Kolikrát v dějinách církve se tyto Aštarty, baalové-bohové prosperity a kreativní síly opět postavili vedle vyznání: Ježíš Kristus.

Vraťme se však do našeho příběhu. *Shromážděte celý Izrael do Mispy*. Tak tedy vztah k Bohu a společenství s Bohem se obnovují ve shromáždění svatých. Tedy těch, kteří uslyšeli zavolání Hospodinovo. Ve shromáždění církve se koná obnova, zpřítomňování nepřítomného Boha trůnícího na nebesích.

Než začneme s Bohem stolovat, než vstoupíme do společenství s Hospodinem, ještě musíme vykonat jeden akt – vyznat: zhřešili jsme proti Hospodinu. Toto vyznání nejde dělat na povel. Toto vyznání nejde ani naordinovat, ani uspišit. Toto vyznání se děje ve shromáždění lidu, tehdy, když zatoužíme po Bohu.

*Neumlkni, když za nás voláš (o pomoc) k Hospodinu, našemu Bohu;* kněz, prorok a soudce Samuel má zprostředkovat spojení s mlčícím Bohem.

Kriste, neumlkni, když se za nás přimlouváš ke svému Otci v nebesích. Nevíme jiné rady než volat k tobě, aby se v našem porušeném světě prosadila tvoje vůle. Kriste, neumlkni, když se za nás přimlouváš ke svému Otci v nebesích, když se přimlouváš za svou církev.

*Samuel volal (o pomoc) k Hospodinu za Izrael a Hospodin mu odpověděl.* V getsemanském zápase volá Ježíš z Nazaretu o pomoc svého Otce v nebesích. Volá jej i na kříži, když umírá slovy: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil.*

Izrael, církve, i my se mnohdy cítíme opuštěni, ponecháni sami sobě a bohům prosperity a kreativity. Možná, že se nám zdá, že nad námi vyhrávají ti schopnější, zdatnější. Možná, že se nám zdá, že Bůh do světa už nezasahuje.

V tomto příběhu zasahuje, a opět zasahuje svým zvláštní způsobem. I v příběhu Ježíše z Nazaretu Bůh zasáhl svým divným způsobem. Ježíš Kristus totiž vstal. Co bylo nemožné, stalo se možným. Co nám ani rozum nebere, stalo se skutečností.

Pane, dej, ať se naše srdce roztouží po tvé přítomnosti. Dej, ať ve stolování s tebou obnovíme společenství – obcování s tvou přítomností mezi námi.

Píseň: 777

**Poslání:**

A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin:  
Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce.  
Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.

**Požehnání:**

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,  
hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 412